

Bonden og hans kone var flinke og kom aldrig med hentydninger, hverken til hans udseende eller hvor han kom fra.

De havde accepteret, at sådan så han nu engang ud. Det vigtigste var, at han kunne bestille noget. I det hele taget var der aldrig problemer med de rigtig voksne. Den ældste af karlene var også god nok. Han havde været inde som soldat og oplevet lidt af hvert. Om nogle år skulle han overtage sin fars gård i nabosognet, og så skulle han giftes. Indtil da tog han hjem på fridage for at mødes med sin kæreste, der tjente hos hans forældre. Han havde motorcykel, en gammel Nimbus fra før krigen, som han brugte næsten alle sine fritimer til at vedligeholde. Frede, der var opslugt af alt mekanisk, kredsedde forsulten omkring de indsmurte motordele, der lå spredt på en gammel sæk, indtil Verner forbarmede sig og stak ham en tot tvist i hånden.

Sådan en maskine, forklarede han, skulle behandles næsten som fløjhingsten derinde, når de fremstillede den på dyrskuet. Den mindste plet kunne trække fra i point og bringe skam over sin ejer. Hvis han var interesseret, kunne han godt få lov at hjælpe. Engang med tiden havde han måske sparet så meget op, at han kunne købe sin egen motorcykel. Så ville pigerne sværme om ham for at få lov at sidde bag på.

Frede så op fra udstødningsrøret, som han pudsede på så han kunne spejle sig. Men der var ikke antydning af spot i Verners ansigt, så lidt som der havde været det i stemmen.

Arne var sværere at blive klog på. Frede havde på fornem-